

PANNON-TENGER

a lant idegei nem remegnek
a sótól, mi rájuk tapadt
a vízből, mi áramlataival
egyben tartja őket, a népek
összeizzadt tengerét, innen és így
csodálni nem lehet, folyton
akadályozott nyargalásban,
a sörény lusta hullámvázában
a pislogó gulya gyulladt szemei
előtt. a távolban, a délibábos
sűrűség mögött a város
meg-megúszó fényei,
a nyáj algásodó, páros ujjai,
a szakaszosan fejlesztett
infrastruktúra elmosódó,
vagy jelentéktelen tereptárgyai,
a közellátók egymást érő
tapogatózásában, a felpuhult
bőr túlérzékeny felületén
állandó irritáció, a súrolás
ekcémás maradéka, a vízben
fáradt szivacsok. a medencét
feltöltés előtt szárazra törlik,
porzik az ország, felhő felhőt
ér, míg a víz precíz tükre magába
nem fordul. lent, a hideg fenéken
hódfogak oszló nyomai,
utolsó erőből és szálkás gallyakból
épített gát, a kaktuszok ölelte,
csontig kotort meder partjaitól
egyenlő, de egyre növekvő

távolságban. a felszabadult sas
szárnyat bont, és kitart a végtelen,
savas vályú, a ringatózva foszló
búzatáblák felett, könnye nincs,
szeme éles.